

Мариана Тинчева Еклесия
Дете на Божието чудо

Беше последния ден от престоя в почивната станция, където се бяха събрали за молитвени срещи хора с физически увреждания. Някои от тях – в инвалидни колички, други се движеха, накуцвайки от ранна възраст, трети – незрящи. Този дом не беше от обичайните за лечение и рехабилитация. Петдесетте човека от християнското сдружение, които четвърта година се събираха тук, два пъти на ден призоваваха Бог в молитвите си. Те вярваха от цяло сърце, че Той може да извърши целебно чудо, което медицината не е в състояние да постигне. Тази година някои признаваха, че са получили облекчение след молитвите миналата година, други свидетелстваха, че душата им се чувства спокойна и в оковите на плътта; една жена с епилепсия, повярвала на това място, каза, че от тогава не е получавала припадъци и вярваше, че в това е й помогнал Христос!

В стаята на двете незрящи момичета Иси и Лили се бяха събрали още пет девойки от различни стаи: три бяха с леки увреждания на тялото, другите гостенки също не виждаха. След час автобусът за отпътуване щеше да бъде пред входа на станцията, затова домакините тук с опипване събираха малкото си багаж, а гостенките бяха дошли, за да разменят взаимно адресите си. Духът на приятелство и обич бяха създали чувство за близост, което никой не искаше да прекъсне в бъдеще. Така беше всяка година. Ема, около 30 годишна, която леко накуцваше от локсация на тазобедрената става още при рождението ѝ, записа адресите на трите момичета в стаята и се обърна към незрящата:

– Иси, кажи ми твоя телефон и адрес, защото искам да се видим отново.

На 38 години, неомъжена, девойката продиктува домашния телефон и адрес, а Ема я попита:

– Всички те наричаме Иси. Всъщност какво е името, което би трябвало да напиша на пощенския плик?

– Исля Алиева – отговори точно Иси.

– А, ти се туркиня? – не скри изненадата си Ема.

– Да... Всъщност не съм, аз съм християнка, винаги ми е трудно да обяснявам това – тя излезе бързо от стаята. Не се разбра дали наистина искаше да провери в гардероба за забравени дрехи или не искаше да говори повече за разликата между националност и вяра. Като се върна след минута Ема отново отиде до нея, положи ръката си на раменете ѝ и попита:

– Искаш ли да поговорим повече за това, което каза преди малко? Ако не искаш, спираме. Но аз самата много пъти съм мислила за Единия

неизменяем Бог и многото човешки вярвания. Никога не мога да разбера същността на това: защо в почти всички случаи хората на различни общности са сигурни, че истината и бъдещия живот на човешката душа са само в тяхната вяра?

Иси отвърна, без да мисли дълго:

– Защо да не говорим за Бог? Нали в Негово име сме събрани тук?

– Тогава те моля да кажеш кога повярва в Христос и с какво Той промени живота ти!

– На седем години загубих зрението си напълно. От четиримата мои сестри и братя само аз съм незряща. Моята баба, родена в България, но с далечно турско потекло, вярваше в Мохамед. Въпреки това тя ми казваше: Аллах е Един, не се карай с децата заради вярата. Ако християните казват, че Иисус Христос е извършвал добри чудеса, знай, че това е вярно: всяко Божие слово е истина. Баба понякога ми четеше различни глави от Коран, но аз самата никога не съм чела книгата. В последния клас на училището за незрящи едно момиче ми призна, че е чело Новия завет от Библията, където пишело, че Иисус Христос е излекувал много неизлечимо болни, включително и няколко слепи. Бях на 18 години и поисках да прочета Новия завет като книга, в която все още не вярвах. Като започнах да чета няха чувство, че извършвам грях спрямо нашата мохамеданска вяра – аз съм родена в България, макар и с турско име... Докато четях за изцелението на бесновати, прокажени, парализирани, слепи, все още не вярвах в силата на Иисус Христос; по човешки не можех да дам отговор на ръзлични въпроси, нахлули в главата ми – най-вече за Неговите страдания и разпъването Му на кръста. Но Бог докосна сърцето ми с невидима ръка, почувствах Неговата любов и грижа, доказа ми, че съществува и всичко вижда, заради което Го наричат Всевишния... Макар да си оставах незряща, потърсих други хора, които вярват в Него; чувствах духовна радост, блаженство от срещите с тези вярващи... Аз също се питах как така Бог, сътворил целия свят, е Един, а ние вярваме в Него по различен начин? Дълго мислех за това, без да мога да дам отговор, но приех Христос за Свой защитник в трудни моменти. поисках да получа кръщение в Негово име и го получих в църквата... Не крия, че съм Го молила да отвори очите ми такива каквито те бяха в детството ми, но не Го обвинявам, че не изпълнява молбата ми. Обичам Го, благодарна съм Му... – Иси замълча, сякаш решила, че е обяснила всичко, но Ема отново я попита:

– Родителите ти какво казаха, щом разбраха за вярата ти?

– Отначало не споделях с тях от притеснение, че няма да ме

разберат. Но един ден казах на майка си. Тя не ме насърчи, нито ме похули, просто добави: живеи с хора, които вярват в Бог и върши добро, пътят ти ще дойде от Него. Пет години след това майка ми също прие Христос и се кръсти в Негово име. Не мисля, че това е предателство спрямо потомствената ни религия. Всеки от нас отваря сърцето си за Бог, когато Той почука не него. Даже мисля, че това не е случайно. Познавам българка, която върза косите си с кърпа и прие мохамеданска вяра заради своя съпруг арабин – това е от Божия любов към човека.

– Аз също мисля така, макар да зная, че на тези хора е трудно; понякога те се страхуват от проява на фанатизъм... – каза една от гостенките с физическо увреждане.

– Така е. Но аз съм дете на Божието чудо! – Иси вдигна лек метален кръст под шията си, който покриваше белег на дълбока рана, продължаваща надолу към гърдите: – Преди три години получих инфекция, която силно увреди клапа на сърцето ми. Инфекциите идваха една след друга: пет месеца лежах по гръб с отворен гръден кош, с дренажи... Лекарите не даваха обещание, че ще стана на крака отново, но аз се молах непрестанно на Исус; братята и сестрите от нашата църква също се молиха. Ето ме, вече съм напълно изцелена! Благодаря на Бог за това. Но не мисля, че изцелението на болни и спасението на душите е привилегия само на християните. Бог е добър Баща за всички, които вярват в Него, викат Го и Го търсят в моменти за спасение. Знам, че Той отговаря на всички вярващи по света. Да мисля, че Той обича само мен и хората от нашата църква, е заблуда, дори заслепяваща гордост.

– А никога ли не си получавала упрек от мохамедани, че си християнка? – въпросите на Ема не свършваха.

– Имала съм подобни обиди, но Бог по друг начин ми доказва мъката от различията, които не можем да обясним. Веднъж, докато по телевизията съобщавах за вълнения и искания на турското население в България, в неделя проповедникът в нашата църква каза: „Кръстът е по-силен от полумесеца!“ Ядосах се и станах, сякаш някой беше ударил нож в гърба ми. Не съм мислила за разликата в символите на кръста и полумесеца, но в този момент, докато всички в залата казаха „Амин!“, аз разбрах, че някой неволно удари корена на далечните ми прародители. Душата ни, която величае Бог, не търпи отрицание или поругателни думи за Него; тя се бунтува, иска да Го защити. За мен като човек мохамеданите могат да кажат нещо осъдително или с насмешка, но ако някой рани с дума Христос, ме боли!... Три месеца не ходих на църква заради сравнението между кръста и полумесеца, после Исус ми прошепна да

им простя и да вървя след Него...

– Затова ти си се върнала при хората в църквата, без да им кажеш защо си отсъствала дълго? – Ема се опита да си представи какво би станало, ако Иси е поискала да търси Бог на друга място. Да. Но имам и друг пример, който доказва, че ние обичаме Бог повече от себе си. Веднъж у дома дойде мъж, който каза, че вижда и е вярващ. От няколко срещи разбрах, че иска да се съберем, да живеем заедно, защото и той имаше малък проблем със здравето. Но бързо разбрах, че този млад мъж ме лъже във вярата си, защото ме попита: „Къде е твоят Христос, който не иска да отвори очите ти?“ Вярващият човек би трябвало да е търпелив, да обича хората, да не роптае против Бог, ако нещо не е изпълнено според вярата му... Аз отратих този мъж и го помолих повече никога да не идва у нас. За мен най-важното условие за съвместен живот с някого е, този човек безрезервно да вярва, че Бог съществува – тогава и душата ни се преобразява, става по-добра, боязлива, смирена...

Някой отвори вратата на стаята, за да каже, че автобусът за отпътуване е вече пред входа. Момичетата в стаята трябваше също да тръгнат, да спрат своя разговор за вярата до тук. До следващата нова среща по телефон или на адрес.

КРАЙ

© Мариана Тинчева Еклесия

Източник: <http://bezmonitor.info/>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10478>]